

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' Isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals *Cuba*. y
Puerto-Rico 16 rals, *Estranger*, 18 rals.

LO SANT CRISTO GROS.

Lo Sant Cristo gros, ja se sab, no més surt en cassos apurats y extraordinaris: quan no plou y 'ls camps fan llástima de tant sechs: quan plou massa y 'ls rius se desbordan: quan la tempestat s'acosta: en temps de guerra, quan l' enemich amenassa una ciutat y en temps d' epidemia quan la pobra gent mor á dotzenas.

En aquests cassos, á impuls del terror y de la feresa, 'ls homes van á buscar lo Sant Cristo gros y 'l passejan devotament, com si la seva presencia pogués aplacar la furia dels elements, esparverar al enemich que avansa ó destruir la plaga dels microbis.

Casi estich tentat á creure que 'ls monárquichs espanyols se 'n temen alguna, perque de uns quants dias ensá, no fan més que treure 'l Sant Cristo gros, prenentse'l de las mans y passejantlo á totas horas.

Inútil dir que 'l Sant Cristo gros de aquesta bona gent es la Monarquia.

¡La Monarquia! Bè se la posan á la boca; bè la manossejan en nom de Dèu. Tot lo sant dia van carregats ab ella, y per qualsevol motiu ó pretext nos la tiran als nassos.

A Inglaterra, á Bélgica, á Italia, á qualsevol dels paissos per l' istil en que la Monarquia creix espontáneament y tèn arrels profundas en la conciencia del pais; ningú s' ocupa de l' institució monárquica, y molt menos sos més entusiastas partidaris, considerantla la forma de govern natural y única per realisar la felicitat del poble.

¡Per qué será que aquí, á cada dos per tres, los partidaris del actual govern surten ab l' estribillo de que defensarán fins á morir la monarquia?

Cuidado qu' en aquest punt los uns se copian als altres, y lo que diuen y repeteixen cent cops cada dia, arriba á ser una especie de cansò del enfadós.

Escollémlos.

En Cánovas als esquerrans:—Vosaltres seriau sempre un perill per la monarquia.

Los romeristas a n' en Cánovas:—Lo partit conservador vá entregar lo poder á n' en Sagasta imaginantse tontament que aixis salvavan la monarquia.

Los esquerrans á n' en Sagasta:—Si la monarquia naufraga, la culpa será dels fusionistas.

En Sagasta als romeristas:—Tornéuse'n ab los conservadors, que tal com aneu avuy, sols y aislats, sou un entranch en lo qual po mol ben estrellarse ia monarquia.

Resultat: que tenim quatre partits monárquichs tant

bons, tant perfectes, tant útils, que l' un imagina del altre que ha de perdre lo que tots defensen ó aparentan defensar. En aquest punt tots están d' acort. governi qui governi, de quatre vots ne tindrán tres en contra, tres vots que decidiran que la monarquia está perduda.

Y si 'l vot de las majorias es lley, tenim que segons l' opinió dels monárquichs, la monarquia está irremissiblement perduda.

Comprento aixis, sens dupte, los republicans que tenen representació en lo Congrès, accentuan cada dia 'ls temperaments pacífichs encaminats á lograr pèls medis estrictament legals la realisació dels seus propòsits.

En aquest sentit s' han expressat tots ells, desde en Salmeron á n' en Castelar.

La actitud dels republicans no pot ser pas més correcta.

Donéunos reformas políticas, respectéu los drets individuals, proclaméu lo sufragi universal, féu de manera que l' opinió pública tinga medis d' expressarse tal com es, no tal com vosaltres voleu que siga: procuréu que las eleccions sigan una veritat y no una farsa, y qu' en los cessos colegisladors s' hi vegi, no 'l producte de la trampa y del enredo, sinó la verdadera é indiscutible representació del pais, y dormiu tranquils, segurs de que no ha de alterarse l' ordre públich.

En altres termes més concrets, los republicans han vingut á dir: Cumpliu los vostres compromisos, siguéu decents y honrats, si voléu que nosaltres respectém la lley.

Y ells, los monárquichs, al sentir aixó s' han alsat com uns energúmenos tronant contra 'ls republicans y contra la República, y s' han apressurat á treure 'l Sant Cristo gros de la monarquia.

Ja se sab: desde que 'n Cánovas vá proclamar que preferia la monarquia ab la guerra y 'l trastorn, á la República ab la pau y l' ordre, á tots ells los hi sembla que 'ls tindrán per poch monárquichs si no proclaman obertament las mateixas doctrinas.

Y s' estableix desseguida una subasta, á veure qui se las pegará més fortas.

¡Y vingan extremituts! A falta de rahons, crits y amenassas; á falta d' arguments, escándol.

Los brassos que havian d' obrirse agrahits, s' alsan amenassadors y airats contra 'ls que sobre de tot colocaban la tranquilat y la pau de la nació, com si l' hoara de tenir ideas y conviccions fos una heretjia, una peste, una vergonya.

Tal es lo que s' ha vist en l' última part del debat polítich.

En la primera part, los monárquichs se tiravan pèl cap lo Sant Cristo gros; en la segona s' hi han agrupat tots, declarant que avants de consentir que vinga la República, moriran tots com mártirs de la fé monárquica al péu d' aquest Sant Cristo.

En Gamazo, antica funcionari republicá y en Leon y Castillo, *idem de Vienzo*, son los que més s' han distingit en sos atachs é insults contra 'ls republicans.

Avuy segueixen á n' en Sagasta 'l qual sigué també president de la República y 's deixan presidir per en Martos que fá pochs anys jurava y perjura que no deixaria per res del mon de pagar tribut á la causa republicana.

Aquí 'ls tenen retratats.

Y ara vegi la confraria del Sant Cristo gros, qué di-montrí pot esperarse de aquests devots confreres.

P. K.

REVISTA D' ESPECTACLES.

CRADUALMENT y en virtut dels esforços dels inteligents empressaris de la major part dels teatros que avuy funcionan, la temporada cómica ha anat animantse de debó, de manera que ara com ara casi bè tots los espanyols estém ribent.

Donant, pues, á cadascú lo que siga seu, comensarém á parlar dels teatros per ordre de categoria.

Teatro Real.—No 's fa funció, y no per falta d' entradas, que las tè, y bonas, sinó per altrás causas independentas de la voluntat del empressari.

Teatro ministerial.—S' ha estrenat, ab éxit brillant, la comedia pressupuestivora titulada: *Defensant lo rancho*, en la qual, á més del director, hi han pres part los senyors Gamazo y Leon y Castillo, la primera bailarina senyoreta Moret y dos ó tres partíquins que prometen molt, si bè no se sab si compliran.

La heroína de la festa ha sigut la Moret que ha executat unas variacions deliciosas, género que, com tot hom sab, es la seva especialitat, perque com á variable ningú la guanya.

La escena estava molt ben posada, los actors enraonavan com si anés de veras, donant á l' acció tot lo caràcter de veritat, y 'l públich, en general, va sortirne bastant satisfet, escepto uns quants romeristas y esquerrans que varen sortirne ab la qua entre camas, moralment considerat.

Segons sembla, s' está preparant en aquest teatro lo próxim estreno de la pantomima *Las reformas promesas*. Veurém si las xiulan ú qué.

Teatro conservador.—L' obra *La benevolencia forçada ó de tripas corazon* continúa donant entradas á aquest antich y desacreditat teatro.

Ab lo monólech *Quatre mormas á n' en Romero*, estrenat últimament, lo primer barba senyor Cánovas ha obtingut un senyalat triunfo, amenisat per varias interrupcions.

Com que la companyia s' ha reduhit bastant y 'ls actors no treballan pèls diners, perque ara ja 'ls tenen, corra 'l rumor de que la troupe Cánovas desocupará 'l local á la major brevetat y passará á continuar las funcions dintre d' una antigua barraca de bitlletayre que ha comprat per una friolera.

Está en estudi 'l melodrama enigmátich que du per títol: *¿Y si en Sagasta 'ns la progeia?*

Teatro Romerista.—¡Gran triunfo.... pero pochos quartos! Acaba d'estrenarse la farsa *La assamblea magna*, lletra del Sr. Romero, música del Sr. Romero y representada pèl Sr. Romero—perque aquest bon senyor tot s' ho guanya ell mateix—y precis es confessarho, l' èxit ha sigut colossal, homèrich, ciclòpeo, escandalós.

Lo públich s' hi ha mort de riure, los actors també y l' apuntador, porters y acomodadors han fet lo mateix; de manera que, a horas d' ara, del partit ja no 'n queda res més que una colla de morts... de riure.

Teatro de la Esquerra.—Com que 'ls gastos son pochos, perque 'ls mateixos actors escombran lo teatro, encenen lo gas y recullen las entradas, la companyia 's va sostenint fins al dia que comensin a tirarse los trastos pèl cap... si es que de trastos ne tenen, que alguns ho duptan.

Sense obtenir un èxit franch y notable, lo sainete *Lopez el frescachon ó el Becerra desenvuelto*, ha sigut bastant ben rebut.

Lo desempenyo aixis aixis. Lo senyor Lopez Dominguez ho va fer bastant malament, en Becerra tres quartos del mateix y 'ls altres varen col·locarse a l' altura de la seva alsada, y tothom ja sab que son més nanos que 'ls de la Plassa de Catalunya.

Veurém si tindra més sort aquesta companyia en la excursió que prepara per varios pobllets de tercer y quart ordre.

Teatro municipal barceloní.—A causa del desacort que reyna entre 'ls empresaris, las funcions han perdut sa antigua y proverbial animació.

Alguns suposan que aixó es motivat per la falta de quartos, y ho proban citant lo fet de que en las obras que s' están realisant en la fatxada del teatro, 's cambian las mans de las dugas estàtuas de marmol que l' adornan, per enganxarhi unas de noves qu' estarán colocadas en actitut de demanar caritat.

Diu que ab aquesta manya la empresa pensa recullir alguns dinerons per anar sostenint lo teatro. Lo temps dirá lo que hi ha de cert en aquestas murmuracions que corran de boca en boca.

Teatro republicá.—Per ara bons, gracias á Dèu.

FANTÀSTICH.

BATALLADAS
E l' aplaudit drama *Lo Bordet* 's dona avuy la octava representació, y l' empresa del teatro de Catalunya, d' acort ab l' Associació de autors catalans, han determinat destinar la novena representació que 's donará 'l pròxim dimecres dia 22 del corrent, a benefici del autor de una obra tant y tant celebrada.

Lo mateix dia s' estrenará una comedieta en un acte y en vers original dels Srs. Vidal Valenciano y Roca y Roca, titulada: *Bona jugada*.

Y finalment LA CAMPANA DE GRACIA publicarà un número especial, que contindrà ademès de l' argument de l' obra referida, dibuixos deguts a la ploma dels Srs. Pellicer y Apeles Mestres.

Fa pocas senmanas que 'l Czar de totas las Russias, sense faltarn'hi una, matava de un tiro de revólver a un oficial de la seva guardia, que perque tenia calor se descordava la levita.

¡Que volen ferhi! 'L tal Czar va imaginarse que 'l tal oficial s' anava a treure un' arma.

La segona edició de aquest fet acaba de realizarse a Turquia.

Lo sultán s' ha ficat al cap que volen fern'hi una, y de moment ha manat assessinar a alguns subjectes dels quals recelava.

Es aquest un medi molt senzill y molt expedit per dormir tranquil. Al véure un home; se 'l assessina.

Prengui notas, Sr. Cánovas, prengui notas; aixó, aixó son monarquias.

En una sola provincia d' Espanya, la de Logroño, 's conta la friolera de 32 mil fincas adjudicadas a la Hisenda, per no poder pagar los que las possehian la seva contribució al govern.

Los riojans no han d' entristirse per tant poca cosa.

Els podrán quedarse sense fincas; pero la gloria de contar a n' en Sagasta entre 'ls fills més ilustres de aquella provincia, aquesta gloria, no 'ls la pren ningú.

Perspectivas consoladoras.

Italia fa obrir trinxeras en tots los passos dels Al-

pes que 's comunican ab Fransa. Las trinxeras s' ompliran de dinamita, y quan vinga 'l cas ¡ay Santa Bárbara beneyta!

Alemania ha manat distribuir a tots los oficials del exercit un manual, ab encàrrech de que se l' aprenquin de memoria, en qual manual hi están redactadas en francès y en rús las frases que 'ls convè coneixe dada l' eventualitat de una pròxima campanya.

Tot aixó es altament consolador.

Ja feya massa temps que viviam tranquils y sossegats. Es necessari fer una bona espurgada de sers humans.

Los pobles son com los individus: quan los puja la sanch al cap, es menester sangrarlos.

Després de lo de Manresa, lo de Veruela.

A Veruela (Aragó) hi ha un seminari ó noviciat de jesuitas, y allá, segons veig en alguns periódichs, s' hi ha declarat també un tifus maligne que fa grans estragos.

Aquesta vegada es lo tifus l' encarregat de cumplir lo rescripte de Carlos III expulsant als jesuitas.

Lo tifus los exten lo passaport per l' altre barri.

En lo projecte de arrendament de la renta de tabacos hi ha una base molt curiosa.

Es la primera qu' estableix que la persona ó societat contratista siga espanyola y estiga domiciliada a Madrid.

No n' hi ha prou ab aixó: hauria d' estar domiciliada a Madrid, a tal carrer y a tal número.

Per exemple: a casa del marqués de Campos.

Perque serà aquest y ningú més, segons diuen, l' amo del tabaco.

Asseguran que D. Cristino está resoltament disposat a apoyarlo.

Y no pot de menos: D. Cristino, president del Congrés, ha sigut sempre l' advocat consultor del célebre marqués.

De manera que 'l marqués fumará, y Espanya 's farà fume.

Una frase de 'n Lopez Dominguez:

«Quan jo siga poder ametrallaré als republicans.»

¡Ay, don Joseph, si 'l seu oncle pogués ressucitar, quina plantofada li clavaria!

En Romero Robledo de aquesta feta está content que no hi veu de cap ull.

Lo general Lopez Dominguez, tot un general s' ha fet húsar, allistantse al seu esquadro.

Y lo més bonich es que s' ha arrencat los entorxats, y ha acceptat los galons de cabo.

¡Digne final del nebot del oncle!

S' ha confirmat l' existencia del cólera a Bulgaria.

S' ha desmentit que 'ls barcos russos del mar Negre intentin realisar un desembarch en aquell país.

Las dos noticias s' han rebut a la vegada.

Los búlgaros podrán dir:

—Bè vingas cólera que 'ns defenses y no costas un quarto.

Una frase de Salmeron:

«No puch tolerar que se selli ab una infamia al brau Villacampa. (Protestas). Igual qu' ell havia procedit un brigadier que degué ser fuselat, y 'l general Martínez Campos, no obstant, ostenta tres entorxats.»

Aixó es Espanya. Qui guanya s' endú entorxats; qui comet lo crim de perdre, se 'n vá a Fernando Poo.

¡Pobre Lleó XIII! Cap a sas vellesas anyora més cada dia 'l poder temporal.

Ara últimament s' ha dirigit als governs de Baviera, Portugal, Espanya y Austria declarant qu' está impossibilitat de continuar a Roma junt ab un altre soberá.

Es lo que diu lo ditxo:—Dos galls en un gallinè, no hi están bè.

Y aquí 'l gall de Sant Pere haurá de mudar de casa.

Perque ni Austria, ni Baviera, ni Espanya, ni Portugal, en aquests moments poden posarhi remey.

Prou mal-de-caps tenen a casa seva, perque 'ls vingan ganas de ficarse a la del vehí.

Per altra part Lleó XIII s' ha descuidat de dirigirse a Fransa, a aquella Fransa qu' en temps de Napoleón III sabia posar las bayonetas y 'ls chassepots al servey del poder temporal del Papa.

Tot alló s' ha acabat.

De Fransa 'l Papa no cal que n' esperi res: ni un napoleon, ni un fraach.

L' ajuntament ha prés varios acorts relatius a la pròxima exposició universal de Barcelona.

Primer: allotjar a la reyna regent a Cala Ciutat.

Segon: trasladar las oficinas.

Tercer: permetre que 'ls propietaris de Barcelona pugan restaurar las fatxadas de las casas sense pagar drets.

Quart: obligar als cotxeros de plassa a restaurar los cotxes.

Quint: procurar que hi haja una fonda capás per las personas que vingan a visitar l' exposició.

Sext: convocar als poetas espanyols perque escrigan un himne alusiu.

Seté: convocar als compositors perque 'l posin en música.

Aixó últim es, bè mirat, l' únich que farà l' Ajuntament de Barcelona.

¡Músical... ¡Músical

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Rosas es un modelo de sacerdots caritatius. Va enviudar un pobre treballador ab familia y determiná tornarse a casar perque 'ls seus fills no quedessin sense apoyo. Aná a trobar al rector y aquest se negá a casarlo si avants no feya fè 'l bè a la seva difunta esposa. Pèls mateixos dias un pobre vell malalt aná a trobarlo demanantli que li adelantés alguna cosa per anar a l' hospital de Girona. Lo caritatiu rector li contestá que de quartos per anar a Girona no podia donarn' hi, que hi passés un dia cada semana y qu' ell li donaria un quarto ó dos. Hi ha qui saber que Rosas es una de las parroquias del districte que dona més.

Lo mestre públich de Pallejá, D. Anton Busquet nos suplica fèm constar que no es ell qui fa resar als noys del estudi per la salut de 'n Jaumet. Consigném ab gust aquest fet, per evitar malas intel·ligencias, ja que en la mateixa població hi ha un' altre mestre que es qui vá motivar lo sueltó que publicarem en un dels nostres passats números.

També 'l jefe de l' estació de Navás nega que hagués abandonat lo servey lo dia á que 's contreuhen las personas a qui feyam referencia en lo número de dissapte. Entre un que nega y un que afirma no sabém á qui donar la rahó. L' empresa del ferro-carril de Manresa a Berga podrá averiguarho si aixis ho estima convenient.

LOS APUROS DEL PAPAN.

Després de donarhi voltas, y discutirlo y pensarho, y mirarho y consultarho ab los petits y ab los grans, lo Papa acaba de dirnos —y ara sembla que no es broma— qu' ell no pot estarse a Roma ab los senyors italians.

Diu que allí no se 'l respecta, que la Sede no disfruta la llibertat absoluta que sempre havia tingut, y anyadeix, que 'l rey d' Italia, impulsat pèls vents contraris d' uns quants revolucionaris, no ha complert lo convingut.

Los cardenals, al saberho, s' han reunit a pas de carga, vista la situació amarga en que ara 's troba 'l Papat. Y ab documents y memorias, y plans... y fotografias, després de parla uns quants dias, han vist que tot es vritat.

—¡Qué farém!—s' han dit al últim: —callar més es impossible, la lutxa es insostenible y aixis no s' hi pot seguir. Tenim tot lo dia á sobre dels italianots la grapa y en tals condicions lo Papa no pot continuarhi aquí.

Els que s'... han sucet la ploma, —segons las senyas, de ganso,— y escrivint un llarch romanso contant lo cas de pè a pá, l' han enviat a alguns monarcas en forma bèn melancólica, per veure la grey católica qu' es lo que contestará.

No se sab, ara com ara, quina serà la resposta a aquesta queixa, composta per interessá a mitj món; pero casi bè es de creure que Europa, sense alarmarse, total deuré limitarse a... arrugar un xiquet lo front.

Mentres tant passen los dias, los italianots segueixen fent veure que no coneixen los apuros del Papat. Y 'ls liberals continúan escrivint y fent discursos, y ensajant tots los recursos per extendre la impietat.

Entre mitj d' aquest desori, la cosa va complicantse, la ventada creix y avansa y ja res no la deté. Y es tant forta la cridoria, que casi ningú s' escapa

de senti explicar que 'l Papa á Roma no hi está bé.

Lo compromís es molt serio: la Europa en pes se 'n ocupa y no falta qui 's preocupa per arreglar la qüestió. Los diplomàtics treballan, los publicistas barrinan; pero al cap-de-vall no atinan en la millor solució.

Jo la sé: y es tant senzilla, que á cada moment l' aplico y 'm sembla que si la explico veurán lo bé que jo ho faig. Quan, sigui en lo cas que sigui, no estich bé en qualsevol puesto, no m' apuro ni 'm molesto: busco la porta... y me 'n vaig.

G. GUMÀ.

N Romero Robledo no content de fer discursos al Congrés, reuneix als seus partidaris y 'n fa també al teatro de la Comedia.

¿Ahont van los capellans? A l' iglesia.
¿Ahont van los comedians? A la comedia.

Allá n' ha dit algunas de molt bonas.

Entre otras probas del seu fervor monárquich y per demostrar qu' en aquest punt supera de molt al govern, ha declarat que mentres en Sagasta no ha fet dir més que una missa per l' animeta de D. Alfonso XII, y encare cumplint una obligació, ells los romeristas n' han fetas dir un miler en mil iglesias distintas d' Espanya. Ara no falta sinó que D. Alfonso XII, agrahit als romeristas, los cridi á formar ministeri al altre barri.

D. Manuel Girona ha ofert costejar lo frontis de la Catedral de Barcelona.

Los capellans están que no hi veuhen de cap ull, y hasta 's diu que aixis que mori D. Manuel, pensan canonicarlo.

Molts sants hi ha que no han fet los miracles que s' atribueixen al Sr. Girona.

De tots modos, se m' acut una idea.

Sobre la portada de la Catedral podria posarse aquell versicul de l' Evangeli que diu, si mal no recordo: «Es més fácil que passi un camell pel forat de una agulla, que no un rich per las portas del cel.»

Un bromista que t' motius per coneixe l' esperit utilitari que guia sempre á D. Manuel Girona en totas las sévas empresas, deya aquest dia:

—M' agradaria saber si 'l Sr. Girona, á la fatxada de la catedral pensa embutxacari alguns pisets y llogarlos.

En Lopez Dominguez afirma que anirá á tot arréu ab lo seu programa.

Lo programa del general Lopez Dominguez se 'm figura un programa de ball: hi ha valsos, schotis, americanas, llanceros, rigodons y galops.

Ell prou se disposa á ballar al só de la música que li toquin; pero l' infelis t' molta pega: totas las balladoras li donan carabassa.

Lo mateix general nega qu' en Sagasta y en Martos tingan principis polítichs.

¡Pobre general! Ara com ara, tenen principis y entrants, y fins postres.

Es més: avuy tenen la clau del rebost del presupuesto, y d' aixó plora la criatura.

Segons en Cánovas, dintre de poch anys quedarà reduhit á una llegenda 'l programa republicá.

Es probable. Pero pitjó 'l programa monárquich destinat á quedar reduhit á un *qüento*.

Lo ministre corresponent ha llegit en lo Senat un projecte de ley relatiu á la construcció de un palacio de Justicia á Barcelona.

«Estas cosas van despacio» deya un castellá ab malicia volgüent dir:—Tindréu palacio; pero no tindréu justicia.

Lo conde de Paris ha declarat que dintre de poch será un fet la restauració monárquica á Fransa.

Sr. Conde de Paris ¿me vol creure á mí? Assentis si es servit.

Assentis y esperi. Pero guardis d' assentarse al trono: los cadiraies francesos ja no 'n fan de tronos.

Cosas d' ells. En Becerra diu que avants de anarse'n ab en Romero Robledo, es preferible anarse 'n ab en Sagasta.

En Lopez Dominguez diu que avants de anarse'n ab en Sagasta es preferible anarse'n ab en Romero Robledo.

Y l' endemá declaran qu' entre ells no hi poden haver discrepancias.

Es alló que deya aquell cabo á un cert quinto:

—«Media vuelta á la derecha es lo mismo que media vuelta á la izquierda, solo que es todo lo contrario.»

Preparémnos á riure.

D. Pere Anton Torres se presenta candidat per Gracia. Y á més de 'n Bosch y Serrahima y del coronel Castellvi que també aspiran á la representació de aquell districte, 's presenta candidat davant per davant de 'n Torres, lo marqués de Marianao.

Fins are son quatre. Pero en realitat son dos los campeons que partirán l' arena del camp de 'n Grassot.

En Torres y 'l Marqués.

L' un conta ab l' apoyo oficial.

L' altre t' al seu favor certas medalletas mágicas, ab lo busto de D. Alfonso XII, que 'l passat istiu van fer miracles en la provincia de Tarragona.

En Torres es de 'n Sagasta.

Lo Marqués es de 'n se-gasta.

¿Qui guanyará?

Ab aquests elements l' elecció de Gracia promet ser molt graciosa y divertida.

Ara veurém qui pot més: la manya ó la forsa, l' influencia oficial ó 'ls quartos; las trampas ó la ginesta.

Als Estats Units ha nascut una criatura sense boca.

¡Si al menos hagués nascut á Espanya!

De primer per ferne un diputat que no 'ns hagués amohinat ab los seus discursos.

Y més tart un ministre que no 'ns hagués arruinat ab los seus ápats.

¡Quina ganga!

S' ha descubert un miracle militar.

Hi havia fa poch un alferes que tot d' un plegat ha fet un salt portentós. Figúrinse que d' alferes ha saltat á tinent coronel.

Robert Robert saltava del demati del dilluns á la nit del dijous sense tropear ab un malehit sigrò.

Aquest alferes no ha tropestat tampoch ni ab un malehit article de la ley, que li haja tallat las alas.

Lo dia méns pensat, saltant aixis, hem de véurense'l capitá general.

Haviam quedat en donar trevas al conflicte entre Espanya y 'ls Estats Units, respecte á la qüestió de Cuba, concedint á aquella República un *modus vivendi* que havia de durar fins á últims d' any.

Pero en lo document que va firmarse á Washington van olvidar-se de posarhi la cláusula corresponent, y ara resulta que 'ls Estats Units pretenen que la cosa continuhi indefinidament.

Tot per culpa de 'n Moret (¡qu' es lo que ha de succehir!)

Ara Espanya pot ben dir: —¡Peléulo al pobre Peret!

Un usurer va presentarse á la viuda de un dels seus clients recordantli que 'l seu marit difunt li devia 20 duros.

A lo qual contestá la viuda: —Escolti ¿y qui li mana deixar diners als morts?

Un gamarús contréu estat y al tres mesos se troba pare de una criatura rossa y molt mona.

Naturalment, per tonto que siga l' home una cosa aixis no pot menos d' escamarlo, aixis es que 'l nostre casat se 'n va á trobar á un metje, desitjós de consultarli un cas tant extraordinari.

—¿No m' heu dit que fa tant sols tres mesos que sou casat?

—Si senyor, tres mesos... y aixó es lo que...

—Calléu y responéu á las preguntas que 'us faré: ¿y quan vareu casarvos, feya ja molt temps que la coneixiau?

—Faria també uns tres mesos... sí, sí... varem festejar tres mesos justos.

—Donchs ja surt lo compte: tres mesos de festei ¿y altres tants de matrimoni, ó com si diguéssim: tres per ella y tres per vos, son nou mesos justos. Ja 'us en podéu anar tranquil.

A LO INSERTAT EN IO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ra-to-li-net.*
2. ENDAVINALLA.—*Llum eléctrica.*
3. CONVERSA.—*Tivoli.*
4. TERS DE SILABAS.—*VALL CAR CA
CAR DO NA
CA NA RI*
5. GEROGLÍFICH.—*Per bons vins Masnou.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Saldoni de Valcarca, P. Petit de Reus, Un aficionat, G. Salomé, N. A., Pepet extraordinari, Pela Trunfas, Pep de Cardedeu y E. Campeny; 4, M. R. S., J. Moret y A. Pallejá; y 2 no més, Joan Baléttanas y Arivor J. y M.

XARADA.

La mèva primera veurás en las solfas. També dugas notas dos y tersa son.

La quarta es polítich constant y formal, y es un riu Total dels més grans del món.

A. KIN-FO.

ANAGRAMA.

Tingui un xiquet de total Sr. Tot librecambista si 's creu riure, ha de saber que no 'l perderém de vista.

G. A. DE VILASSAR.

TRENCA-CLOSCAS.

SI PESA ALLÓ DE LA...

Combinar las lletres de manera que formin lo títol de una coneguda obra teatral.

PEPITO ITALIÀ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de home.
- 2 5 4 5 3 7 8.—" " "
- 7 1 4 1 6 3.—" " dona.
- 6 8 4 5 3.—Capital de provincia.
- 2 5 7 8.—Nom de home.
- 1 2 3.—" " dona.
- 2 5.—Un caldo.
- 8.—(Nom de dona) ó vocal.

F. ANET

GEROGLÍFICH.

×
MAA
OOO
LoLo
MIN
III

UN DESVENTURAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Bilet de Vallvidrera, Llanterna mágica, A. Pallejá, J. Tarot, Pepet de Casa, A. Adilleg, J. Moret, Ramon M. R. S., C. de Barril, A. Silop de Breda, Pela trunfas, Un gepich, Pepet extraordinari, Un aficionat, Saldoni de Valcarca, J. Hclof, Tatons, Candor Salomé, Un Mort de fam, Centella, F. de B. y G., J. Prats y B., R. de Olot, Pep de la Teya, Un monument, Pauhet y la Gorra, Xanxillas y Frascuelillo: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no la per casa.*
Ciutadans F. Anet, Joanet de Berga, M. Mer (hijo), Joan Baléttanas, N. A., Petit de Reus, Noy de Cadaqués, D. Xenito y Magarrinyas, Camilo de Lelis, A. Llimoner, Angel García, Arivor J. y M., Pepet de l' Espluga, Un Tortosi, Un Vilafranch, Ganyotas, Bigoti y Perilla, Nas de Bisbe, C. de Barril y Anton y T. A.: *Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

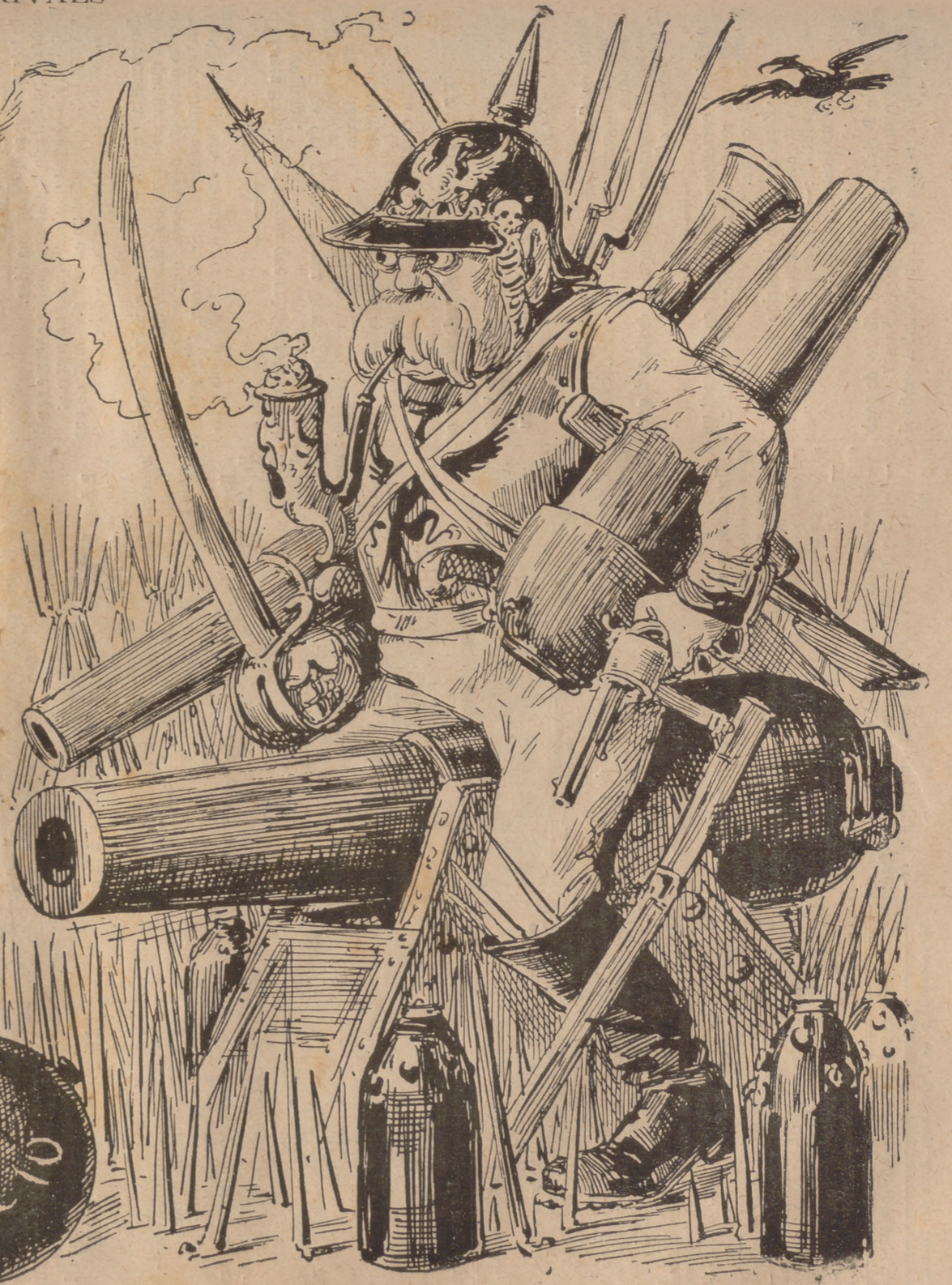
Ciutada Ramonet R.: Está molt bé: mirarém d' aprofitarho la senmana entrant.—J. Vilaseca: Las dos poesias estan bé; la segona no obstant, en los temps actuals podria donarnos un disgust.—J. M.º Bernis: Dispensi: las cartas que varem deixar de contestar van extraviarse'ns.—P. J. Vich: Va molt bé; envihin d' altres.—S. U. S. T.: Los epigramas van bé.—R. Ll. C. (Alcover): Ja 'ns n' haviam ocupat.—P. Sistachs: Los versos no tenen lance y 'l qüento no va tampoch prou bé.—Pepito Italia: Aceptém lo modus vivendi y alguns epigramas.—A. Roura: La poesia flúixeja; nos fem carrech de la seva indicació.—M. C. (Navas) A B. (Pallejá) y Ll. M. (Rosas): Quedan complascuts.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Fà temps que 's prepara Fransa;
l' Alemanya s' arma en gran:

' hora dels bolets s' atansa:
quan troni ja avisarán.